

ki, felismerte, hogy míg régi tartozásait valamilyen módon nem rendezte, új belföldi hiteleket nem lesz módjában felvenni és mindaddig a gazdasági élet nem fog a gyógyulás folyamatába lépni.

Dr. Stamberger Sándor

PÉNZÜGYI JOGGYAKORLAT

A K. H. Ö. 20. §-ának (2.) bekezdése csak akkor alkalmazandó, amikor egy már megtörtént adóketés helyesbitendő, de nem alkalmazandó akkor, ha az alapadó a maga egészében nem az adóévben, hanem a következő évben vettetik ki. (Közigazgatási Bíróság 9715/1928. P. szám.) A panaszos részvénytársaság terhére az 1926. évre kivetett társulati adó után járó községi betegápolási pótagót 16%-os kulccsal állapították meg azon a címen, mert az 1926. évi társulati adó kivetése az 1927. évben történt meg és erre az évre ennek a pótagónak kivetési kulcsa a 32.420/1927. P. M. számú rendelet értelmében 16% volt, szemben az 1926. évvel, amelyre nézve a 69.633/1926. P. M. számú rendelet 10%-os kulcsot állapított meg.

M. thjf. város közigazgatási bizottsága, amely a részvénytársaságnak a községi betegápolási pótagó kivetése ellen emelt fellebbezését elutasította, panasozt határozatában elsősorban a K. K. H. Ö. 20. §-ának rendelkezésére hivatkozik, amely 2. bekezdésében kimondja, hogy az előző évek jogcímén kivetett alapadót a pótlék kivetése szempontjából szintén folyó adónak kell venni.

A bíróság a panaszt alaposnak találta.

A K. K. H. Ö.-nak a panasozt határozatban idézett 20. §-a az alapul szolgáló állami adók összegének törvényes változtatása vagy törlése esetében követendő eljárást szabályozza, tehát a pótlékok helyesbitésének kérdését az alapadók helyesbitése esetén. És miként a 2. bekezdés kezdő szavai is igazolják, „ilyen esetekben“ kell az adóalapokban előállott változást folyó adónak venni még akkor is, ha a kivetés az előző évek jogcímén történt. Következik abból, hogy ez a rendelkezés csak akkor nyer alkalmazást, amikor egy már megtörtént kivetés helyesbítettik, de nem képez jogszabályt olyan esetekre, mikor az alapadó a maga egészében nem az adóévben, hanem a következő évben vettetik ki. Ugyanilyen szempontból kell vizsgálni a K. K. H. Ö.-nak a panasozt határozatban felhívott 27. §. 4. bekezdésének rendelkezését is.

Ezért és mert a m. kir. Pénzügyminiszter 69.633/1926. sz. rendeletnek két utolsó bekezdése a társulati adó után járó községi betegápolási pótagó kulcsát kifejezetten 10%-ban állapítja meg, — és e kulcs alkalmazása szempontjából nem

tesz különbséget abban a tekintetben, hogy magát az 1926. évre szóló alapadót bármely okból nem az 1926, hanem valamely későbbi évben vetik ki: meg kellett állapítani, hogy a panaszos részvénytársaság 1926. évi társulati adója után a községi betegápolási pótagó kulcsa az 1926. évi adókra érvényes 10%, — és nem az 1927. évi adókra érvényes 16%.

Amennyiben a jövedelemadó-kivetés ellen fellebbezés nem adatott be, nem igényelhető a befizetett adók levonása azért, mert a felszólamlási bizottság a kereseti adó alapjának megváltoztatásával a jövedelemadót is helyesbitette. (Közigazgatási Bíróság 11904/1928. P. szám.) A tényállás az, hogy az adózó fél az elsőfokú megállapítás során csak a szemfedőgyárból eredő jövedelem után járó kereseti adó ellen élt fellebbezéssel, a jövedelem- és vagyonadó tárgyában kibocsátott fizetési meghagyás ellen azonban nem. Az a körülmény, hogy az adófelszólamlási bizottság az említett jövedelemforrás eredményét megváltoztatta, határozatában a jövedelemadó alapját és mértékét újból meghatározta, nem szolgálhat alapul arra, hogy e fellebbezéssel nem érvényesített azon panaszbeli kifogás, hogy az adóévet megelőző évben általa fizetett egyenesadók a tiszta jövedelem kiszámításánál az 1927. évi 500. számú J. V. H. Ö. 12. §-a értelmében figyelembe nem vétettek, ehelyütt jogosnak elismertessék, mert a most hivatkozott törvényes rendelkezés is a jövedelem- és vagyonadó-kivetésnek olyan mozzanata, mely a kereseti adó-kivetés körüli eljárással kapcsolatban nincs és így csak a jövedelemadó megállapítása ellen irányuló külön fellebbezés, illetve az erre hozott adófelszólamlási bizottsági határozat kapcsán keletkező panasz során bírálható el érdemlegesen.

A közös lakásból — habár hosszabb időre is történt — eltávozás nem jelenti szükségkép a közös háztartáshoz való tartozás megszűnését. (Közigazgatási Bíróság 3641/1928. P. szám.) Az adófelszólamlási bizottság a B. F. és özv. B. L.-né megadóztatását azért választotta külön, mert özv. B. L.-nét a fiával, B. F.-el fentartott közös háztartásból, már évek óta gyógykezelés céljából a budapesti klinikára szállították s az anya gyámság (helyesen gondnokság) alá helyezése iránti eljárás folyamatban van. Azonban a bevallásban B. F. az édesanyját, özv. B. L.-nét az ő háztartásában levőnek jelölte még, az anyja birtokát is az ő birtokával együtt vallotta be adóalapként, s beadványaiban maga is azt adja elő, hogy az anyja birtokát is ő kezeli, annak jövedelme az ő kezéhez folyik be és csupán annak egy részét fordítja az anyja gyógykezelésére. Ily körülmények közt pedig őt az 500/P. M. számú J. V. H. Ö. 3. §. (3.) bekezdéséhez fűzött utasítás (4.) bekezdése szerint irányadó időben, vagyis az adóévet megelőző évben,